

Tunadalskyrkan 160612
3 e tref. "Förlorad och återfunnen"
II ep Ef 2:1-10

Ett brev kan se ut på många sätt, skrivet i ett automatiskt dataprogram med tryckt adress; i ett brunt eller orange kuvert från en myndighet, eller skrivet för hand med en personlig handstil och förhoppningsvis ett gott innehåll. När jag får ett sådant brev tycker jag det är lite spännande att se om jag känner igen handstilen och kan gissa vem det är ifrån, för att få en förväntan inför brevet.

Idag får vi del av ett brev skrivet till en hel församling, och enligt bibelforskare kanske som ett rundbrev till fler församlingar, skrivet för att uppmuntra och stötta, för att ge nytt mod och kraft. Brevet är skrivet av Paulus, som skrivit många brev som samlats i vårt Nya Testamente. Då fanns inga dataprogram som massproducerade, utan han skrev själv, eller hade möjligen en sekreterare som hjälpte honom. Församlingen i Efesos hade grundats av Paulus och han hade tillbringat åtminstone 3 år där för att stötta och hjälpa och berätta om Jesus. Nu när han skriver sitter han i fängelse i Rom och har ingen möjlighet att besöka dem. Men det är väldigt viktigt för honom att ha kontakten och att göra vad han kan för att de ska kunna förstå mer, för att de ska få hjälp att leva det kristna livet.

Och trots sin fångenskap är han så glad, så överväldigad av allt han har i sin Jesusrelation, så att det nästan svämmar över när han börjar skriva. Det märks inte i svenskan, men i första kapitlet glömmer han sätta punkt och allt är ett enda stycke. Och läser vi hela brevet så får vi många olika infallsvinklar på vem Jesus är och vad han har gjort och inte minst att det gäller både för oss som och som församling – d v s alla som tror på honom.

För tron är en stor gåva som vi har fått av Gud, gåvan som visar sig i Jesus Kristus, som kom till jorden för vår skull, för att vi skulle få del av frälsning, förlåtelse och evigt liv. *"Av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva – Guds gåva är det"*. Och ytterst beror allt på Guds kärlek till människan, en kärlek som började redan i skapelsen när Guds skapade henne till sin avbild och till att ha gemenskapen med honom. Men människan gick sin egen väg, och hela gamla

testamentet visar hur människan ibland levde nära Gud, ibland långt borta, hur Gud på olika sätt kallade henne tillbaka och gång på gång visar hur viktig gemenskapen är. Genom profeterna gavs många löften till Israels folk, löften om att det skulle komma en Messias, en räddare som skulle göra något nytt, och skapade en förväntan som levde hos människorna, men som dröjde med uppfyllelsen. Och så en dag efter 400 års tystnad från profeter får några herdar besök och änglarna förkunnar: Idag har en frälsare fötts åt er och han är Messias, Herren.

Och så går det 30 år och Jesus börjar sin verksamhet och visar på Guds kärlek till människan, och gör det på ett väldigt tydligt sätt när, när han helar, upprättar, ser de bakomliggande problemen mer än det som syns utåt, och tar tag i dem och inte minst ger glädje – allt för att ge förutsättningar för en personlig tro, som inte behöver gå genom en annan människa, eller bygga på traditioner, utan för att *var och en som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv.*

Men så kommer den dagen när han mänskligt sett blir för obekvämt för de styrande som ser sin makt och auktoritet hotad, och allt leder fram till att Jesus blir dömd till döden och får det grymmaste straffet, korsfästelsen. Men för dem som kan sitt gamla testamente och kan tolka skrifterna, innebär det att många av gamla testamentets profetior om Messias går i uppfyllelse i och med detta. Inte minst orden i Jes 53 är viktiga: *Det var våra sjukdomar han bar, våra plågor han led, när vi trodde att han blev straffad, slagen av Gud, förnedrar. Han blev pinad för våra brott, sargad för våra synder, han tuktades för att vi skulle helas, hans sår gav oss bot.*

För oss, för vår skull, för att vi skulle få del av något nytt. Och varje gång vi firar nattvard får vi höra orden Kristi kropp för dig utgiven, Kristi blod för dig utgjutet. För dig, för mig - det blir väldigt personligt.

Och det blev det också för Saul som blev en stor förföljare till de kristna, och tyckte att de behövde kastas i fängelse. Han ivrade för sin sak, men hade inte räknat med att få ett möte med Jesus som han förföljde, På väg till Damaskus fick han se ett ljussken så starkt att han föll till marken och fick höra en röst som frågade "Varför förföljer du mig?" och insåg att det var Jesus. Saul blev blind i tre dagar, och Jesus sände Ananias – en kristen man till honom för att be för

honom, och sedan blev det dopförrättning och Saul som även kallades Paulus fick ett helt nytt liv, inte ett enkelt liv, men ett liv som förde honom till många ställen och många omständigheter, men hela tiden med vissheten om Jesu kärlek och omsorg.

Och när han skriver sina brev behöver han ibland korrigera och hjälpa församlingarna att förstå hur man ska leva som kristen, hur man ska handla i olika frågor, en slags församlingshandledning om man vill använda ett nytt uttryck, men i Efesierbrevet finns inga sådana problem utan det är mer uppmuntran och en påminnelse om allt som finns i den kristna tron, och en utmaning att ta vara på allt som Jesus ger dem och oss.

För det är ju så att perspektivet är mycket större än bara till församlingen i Efesos. Bibelordet når också oss och vill ge tankar, vill hjälpa oss att komma lite djupare i trons mysterier, vill ge oss en ännu större glädje över att vi får vara en del av något mycket större. *Om vi ser huvudbudskapet i Efesierbrevet så handlar det för det första om att Jesus har gjort allt som behövs för att vi ska få del av frälsning och evigt liv.* Ingenting som vi själva gör kan ge oss frälsning, vilket ibland kanske kan kännas lite besvärande, för jag som lever så bra och gör så mycket gott, räcker inte det – men samtidigt väldigt befriande, det handlar inte om att jag ska göra en massa och aldrig riktigt veta om jag räcker till, utan jag får lämna allt till honom och ta emot av det han vill ge och slipper prestera en massa. Sen är det en annan sak att en av trons konsekvenser kan vara att vi får göra det goda, men det är inte grunden.

Paulus talar till och med om att vi är döda i våra överträdelser och synder, d v s vi går vår egen väg- missar målet som är grundbetydelsen av ordet synd- att missa målet är samma sak som att inte följa Jesus och tro på honom. Så det är ett dramatiskt språk – och han vet ju vad han pratar om av egen erfarenhet- Men genom att säga ja till Jesus, genom att ta emot hans nåd, det som ges oss gratis, fritt och för intet – d v s gemenskapen med honom - blir vi levande tillsammans med honom, och får del av något nytt- vi missar inte längre målet utan får vandra tillsammans med honom. Och han har inte bara uppväckt oss utan också gett oss en plats i himlen tillsammans med honom. Det får återverkningar vi inte riktigt kan överblicka.

Det andra budskapet i Efesierbrevet är att Gud har gett alla dessa som tagit emot honom till varandra, så att vi kan tillbe, att vi kan sträva mot samma mål. Det finns inte längre några gränser, skiljemuren har brutits säger Paulus, vi får gå tillsammans. I ett annat brev skriver han: *Här är inte längre jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna, alla är ett i Jesus Kristus.* Något oerhört som vi kanske i vår situation här i Sverige inte tycker är så märkligt, men då och i andra delar av världen där det var och är knivskarpa gränser ses som något revolutionerande – att man kunde sitta i samma kyrka, äta tillsammans på samma villkor, dela tron på samma villkor – därför att grunden är Jesus ingenting annat.

Det tredje som Paulus betonar är att alla dessa individer är förenade till en kropp – till det han kallar församlingen, där alla har en uppgift, där man får tjäna varandra men också få kraft och hjälp för att kunna gå ut och berätta för andra om Jesus Kristus. Och där är Jesus huvudet – d v s hjärnan bakom alltihop som vill leda och styra församlingskroppen, så att vi som Paulus skriver ska kunna förstå höjden och bredden och längden och djupet och lära känna Kristi kärlek som är väldigare än all kunskap; så att vi ska kunna tränga in i vem han är; vad hans barmhärtighet innebär, vad nåden kan betyda, hur vi kan få del av all den himmelska världens andliga välsignelser, vad det betyder att allting har sammanfattats i Jesus och att vi därigenom fått del av en gudomlig arvslott – vi är Kristi medarvingar – att vi ska förstå hur väldig hans styrka är för oss, vad det innebär att allt är lagt under hans fötter och att han nu sitter på faderns högra sida och manar gott för oss; att vi ska kunna hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden, att han vill verka i oss med sin kraft, att han vill utrusta oss med tjänster och gåvor, att han har gett oss den utrustning vi behöver och som kallas trons vapenrustning: stå fasta, ta på oss sanningen, klä oss i rättfärdighet, vara villiga att gå med det glada budskapet, använda tron, låta frälsningen vara ett skydd, ta till oss Guds ord som kan förvandla.

Vilken möjlighet vi har fått, vilken utmaning att försöka förstå och praktisera. Tänk att han har gjort det för oss, och gett oss allt detta bara av nåd och att människor dygnet runt på olika ställen på jorden tillber honom och firar gudstjänst och vi får vara en del av detta.

”Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek att fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande tillsammans med honom och gett oss en plats i himlen genom Kristus Jesus. Därmed ville han för kommande tider visa den överväldigande rika nåden i sin godhet mot oss genom Kristus Jesus”.

Amen